

ПОЕТ ЗАЛИШИТЬСЯ В СЛОВІ І ПІСНІ

До 80-річчя поета-пісняра Івана Семеновича Полюховича

14 лютого нашому незабутньому земляку, поету-пісняру Івану Полюховичу мало б виповнитися 80 років. Він не дожив до свого ювілею два роки, три місяці і 20 днів. 25 жовтня 2010 року Івана Семеновича не стало, на поетичному небосхилі згасла ще одна зірка. Та поети не помирають, вони полишаються в своїй творчості. Іван Семенович Полюхович видав за життя п'ять поетичних збірок: "Друга молодість моя" (2002), "Проміння любові" (2004), "Три дороги" (2006), "Богиня двох сердець" (2009), "Проліскове диво" (2010). Вони є своєрідним підсумком десятирічної праці поета. Окремі вірші покладені на музику і стали піснями. Іван Семенович – співавтор трьох альманахів: "Золоті роси" м.Хмельники і м.Чугуєва "Родной земли чарующее слово" і "Земли чугуевской напевы".

Перша книга лірики поета вийшла напередодні його сімдесятиліття. У пролозі до неї він пише: "Я їх писав у надвечір'ї, Коли на пенсію пішов. Щоб в них світилися, як в сузір'ї Краса, Поезія, Любов."

Свій літературний ранок самотній поет почав у пенсійному віці. Він прийшов у поезію відкрито, безпосередньо, талановито. Вражає його працьовитість над віршами. Слова, мов скарби добуваю, Римую їх, коли не сплю, І їх майбутнє осягаю, Яке, немов життя люблю.

Вже наступного року після сім-

десятилітнього ювілею Іван Семенович видав другу книгу віршів "Проміння любові", присвятив її автор своїм внукам Лілі, Ромі, Сергію. Кожен, хто прочитав цю книгу, познайомився з поетом витончених і високих почуттів, душа якого і в небесній блакиті оспівує одвічну красу рідної землі, народжує щирі у своїй простоті римовані рядочки про те, що хвилює кожного з нас, наші родини і весь український народ. До книги увійшли 20 пісень, в яких оспівана незалежність України, села і міста її, гори Карпати.

Третя книга нашого талановитого земляка "Три дороги" – це вагомий здобуток в його творчості. В ній відчувається зрілість і майстерність поета. Доброта, чистота почуттів і радість, які випромінюють його вірші, роблять їх близькими дорослим і юним серцям. У рідній Вовчицькій школі відбулась презентація цієї збірки. Івана Семеновича зустрічали на цьому святі як найдорожчого гостя. Багато віршів цієї книги присвячені Поліському краю, Вовчицям, Зарічному. Мое Зарічне! Жар любові В мені до тебе ще іскриться. Прийми мою сердечну сповідь, Як клятву вірності любить.

Збірка "Богиня двох сердець" стала четвертою в доробку поета. Чимало віршів покладені на ноти і їх тепер виконуть заслужені й народні артисти України. Книга переповнена почуттями любові.

Шлях від землероба до поета в Івана Полюховича був тернистим.

Тим цікавіше читати його твори в місцевій періодиці та слухати по радіо його пісні – вони по-справжньому торкають душу.

"Проліскове диво" – п'ята книга нашого земляка, його лебедина пісня. Вона присвячена композитору, Заслуженому працівнику культури України Юрію Бесєді. В ній близько ста поезій і пісень, в яких автор продовжує ділитися з читачами безмежною любов'ю до рідного краю, до жінки-матері. Вогонь любові не погас До тебе, мій Поліський краю, Я кожен рік у добрий час Зарічне миле навіщаю.

На жаль, поета-пісняра, невдовзі після з'яви на світ цієї книги, не стало. Він полишив нам 700 віршів, 50 пісень. Іван Семенович мріяв

залишитись у слові і пісні – і його бажання здійснилося. Ось відгуки шанувальників поетичного слова Івана Полюховича.

Микола Мітіч, Клевань: "Поезія Івана Полюховича написана з великою любов'ю до рідного краю, до людей з якими жив і працював." Надія Сенкевич, Зоря: "Коли я читаю його вірші і слухаю пісні, я згадую хутір Миколаєво, де я народилася і горда, що мій земляк так майстерно оспівав наш Поліський край".

Василь Орищенко, Чугуїв: "Іван Семенович ні дня не жив без нового поетичного рядка і мужнього, незважаючи на біль, творив до останнього подиху".

Михайло і Григорій Полюховичі, брати поета, Тернопіль: "Ми сумуємо за братом і з вдячністю будемо згадувати його. Адже весь тираж останніх книг "Богиня двох сердець" і "Проліскове диво" він передав в Зарічне."

Людмила Михайленко, Київ: "Так майстерно описати природу Поліського краю зумів справжній його син".

Перед смертю, у вірші "Замість заповіту", Іван Семенович писав: Нехай моя творчість, як зірка незгасна, Звучить доленосно на рідній землі, Щоб кожна людина – стара і сучасна, Щось світле і миле для себе взяли. Світла пам'ять про нашого земляка, поета-пісняра, назавжди полишиться в наших серцях.

Микола Саган, член Національної спілки краєзнавців України, журналіст, педагог, уродженець с.Річиця